

КОНСТИТУЦІЙНЕ, АДМІНІСТРАТИВНЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

DOI: 10.18372/2307-9061.78.21135

УДК 342.924(045)

І. Л. Бородин,

доктор юридичних наук, професор

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1874-3238>

М. М. Прохоренко,

кандидат юридичних наук, доцент

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1471-9134>

Н. В. Шапенко,

здобувачка вищої освіти першого (бакалаврського) рівня

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-0646-8868>

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ДОГОВІР: ПРЕДМЕТНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА

Київський університет інтелектуальної власності та права

Харківське шосе, 210, Київ, 02121, Україна

Воєнна академія імені Євгенія Березняка

вул. Ілленка, 81, 04050, м. Київ, Україна

Державний університет «Київський авіаційний інститут»

проспект Любомира Гузара, 1, 03058, Київ, Україна

E-mails: bild123579@gmail.com, 7513947@stud.kai.edu.ua

Мета: полягає в дослідженні та проведенні аналізу змісту предмета адміністративного договору, його ознак, можливих напрямків застосування в діяльності суб'єктів адміністративно-правових відносин нашої держави з урахуванням чинних нормативних актів в Україні. **Методологічну основу** наукового пошуку склали загальнонаукові та спеціально юридичні методи пізнання, зокрема, феноменологічний, порівняльно-правовий, соціологічний, логічний, діалектичний, формально-догматичний, діалектичний, структурно-функціональний, історичний та системно-структурний. Використання цих методів дозволило проаналізувати різні концептуальні підходи до розуміння змісту та функціонального призначення адміністративних договорів. **Результати:** вивчення проблематики адміністративного договору дало змогу обґрунтувати ряд висновків, рекомендацій і пропозицій, а саме конкретизовано поняття та зміст предмета адміністративного договору; проведено аналіз окремих ознак адміністративного договору; запропоновано критерії класифікації адміністративних договорів; обґрунтовано перспективи використання адміністративних договорів; вказано на шляхи подальшого вдосконалення предмета адміністративного договору. **Обговорення:** результати розгляду практики використання адміністративних договорів вказують на необхідність подальшого наукового аналізу їхнього змісту, правового визначення та процесуальної регламентації у сфері публічного адміністрування. Об'єктивною потребою подальшого розвитку договірного регулювання публічно-правових відносин залишається удосконалення їх правових форм і, в першу чергу, адміністративно-правових заборон. До перспективних напрямів розширення змісту складових адміністративного договору слід віднести правове врегулювання внесення змін, доповнень, зупинення його дії та

визнання недійсним. Досліджені наукові ідеї можуть стати основою вдосконалення діяльності публічної адміністрації та органів публічного управління в цілому.

Ключові слова: адміністративний договір; громадянське суспільство; публічне управління; публічне адміністрування; нормативний акт; військова служба.

Постановка проблеми та її актуальність.

Проблематика трансформації суспільних відносин в Україні, формування сучасних правових механізмів реалізації конституційних норм, проведення адміністративної реформи в умовах російсько-української війни внесли і продовжують вносити зміни до змісту предмета публічного адміністрування.

На сучасному етапі розвитку суспільства метою адміністративно-правового регулювання є вдосконалення форм і методів публічного адміністрування, установлення і регламентація таких взаємовідносин громадян і державних інституцій, у яких кожній особі повинно бути забезпечене та гарантоване реальне дотримання та охорона прав і свобод та законних інтересів, а також їх захист.

Перспективним напрямком розширення змісту адміністративного правового регулювання у нових умовах є застосування владними структурами України в їх правотворчій і правозастосовній діяльності адміністративних договорів. До переваг адміністративного договору, як інструменту діяльності публічної адміністрації та правової форми публічного адміністрування, можна віднести: універсальний характер даного правового акта, що містить регулятивний, правозастосовний та правоохоронний параметри; можливості договірного регулювання суспільних відносин в умовах децентралізації у сфері публічного адміністрування; поєднання публічно-правових і приватноправових принципів у сфері публічного адміністрування; гарантування захисту конституційних прав та свобод людини і громадянина як суб'єктів адміністративно-правових відносин; можливість забезпечення судового захисту учасників адміністративних договорів у разі порушення прийнятих зобов'язань.

Поряд із цим, варто наголосити на деяких перспективних напрямках вдосконалення предмета адміністративного договору з урахуванням того, що порядок щодо внесення змін і до-

повнень нормативно не врегульований; невизначеними залишаються і умови зупинення його дії або визнання недійсним. Ці особливості адміністративного договору потребують подальшого дослідження та впровадження.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми. Теоретико-правова проблематика вдосконалення правових форм запровадження адміністративних договорів у сфері публічного управління знайшла відображення в наукових працях: В. Авер'янова, І. Бородіна, В. Погорілка, Ю. Старилова, В. Тація, Ю. Тодики, Ю. Шемшученка, О. Бандурки, Ю. Битяка, І. Голосніченка, С. Гончарука, В. Колпакова, А. Комзюка, Д. Лук'янця, О. Селіванова, В. Стефанюка, Ю. Тихомирова та ін. Наукові розробки названих та інших науковців стали теоретичною основою для визначення місця адміністративних договорів у сфері публічного адміністрування, критеріїв класифікації адміністративних договорів, порядку їх укладення і використання в практичній діяльності органів публічного адміністрування.

Мета цієї наукової роботи полягає в дослідженні змісту предмета адміністративного договору, його ознак, можливих напрямків застосування в діяльності суб'єктів адміністративно-правових відносин з урахуванням чинних нормативних актів в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. В процесі становлення України як демократичної та правової держави формуються нові відносини між державою і громадянами. Це є першопричиною розвитку регулювання адміністративних правовідносин на договірних началах. Необхідною умовою розвитку договірних форм для регулювання правовідносин стало створення нової атмосфери відносин між державою, громадянським суспільством та громадянами. Разом з тим зростає роль регулювання і функціонально-правових режимів [1, с. 4]. Адже важливою особливістю щодо поширення договірних правовідносин стали процеси децен-

тралізації, перехід від імперативних методів публічного адміністрування до більш гнучких способів державного регулювання суспільних відносин, впровадження таких принципів як реординація та координація.

Для реалізації адміністративних реформ ключовою проблемою є розроблення теорії адміністративного договору і надання на її основі пропозицій, спрямованих на зміну ролі держави, яка повинна виступати арбітром для погодження інтересів суб'єктів суспільних відносин. Тому законодавча регламентація та визнання можливості використання адміністративних договорів сприятиме зближенню інтересів суб'єктів адміністративно-правових відносин, пошуку компромісних рішень у конфліктних ситуаціях.

Як вважає А. Селіванов, в останній період юридична наука та практика виконавчорозпорядчої діяльності визначили об'єктивні умови і, керуючись практикою законотворчості та правозастосування, визнали наявність адміністративного розсуду в діяльності органів державного управління всіх рівнів – від місцевих до центральних. Визнання в адміністративному праві диспозитивного методу дозволяє сторонам адміністративного процесу укладати адміністративні договори на основі узгодженості та доцільності вирішення спільних завдань в адміністративних правовідносинах, що, однак, ні в якому разі не може розглядатись як вільна влада виконавчих органів, яка не пов'язана з законом і правом [2, с. 52]. Укладення договорів викликане необхідністю здійснення оперативних дій для ефективного функціонування державного органу або адміністрації, що стосується діяльності як цілої галузі, так і певної сфери економіки, господарювання чи соціальної допомоги населенню.

В. Колпаков стверджує, що адміністративний договір – це визначена актами адміністративного права угода сторін, одна з яких є носієм державно-владних повноважень стосовно інших [3, с. 220]. Ю. Битяк та О. Константиї вважають, що адміністративний договір – це правовий акт управління, який встановлюється на підставі норм права двома (або більше) суб'єктами адміністративного права, один з яких

обов'язково є органом виконавчої влади, може містити у собі загальнообов'язкові правила поведінки (нормативний характер) або встановлювати (змінювати, припиняти) конкретні правовідносини між його учасниками (індивідуальний характер) [4, с. 106]. Ці визначення дозволяють зробити висновки, що адміністративні договори, основоположним началом яких є свобода волевиявлення його учасників щодо виконання прийнятих на себе зобов'язань, як права форма поєднує регулятивний, правозастосовний і правоохоронний аспекти права.

Адміністративний договір – це особлива форма управлінської діяльності, що має предмет, який може включати в себе відносини щодо: видання правових актів управління; вчинення дій юридичного характеру; здійснення організаційних дій; виконання матеріально-технічних дій та інше. Складові адміністративних договорів включають: визначення строків, виконавців, параметри відповідальності сторін за невиконання зобов'язань та інше. Особливістю адміністративних договорів є те, що їх предмет та складові змісту нормативно врегульовані.

Слід зазначити, що раніше договірні відносини були характерні переважно для цивільного, трудового, сімейного права, а сьогодні у різних галузях права, і в адміністративному зокрема, договір є одним із засобів саморегуляції правовідносин. Тим самим створюється якісно відмінний від колишнього адміністративно-правового режиму регулювання відносин між державою, її органами та посадовими особами і громадянами [5, с. 86]. Адміністративний договір є різновидом публічно-правового договору. У правовідносинах він займає проміжне місце між адміністративним актом – одностороннім волевиявленням органу наділеного владними повноваженнями та договором приватноправового характеру. Тобто виконавча влада для забезпечення своєї діяльності використовує трудові та цивільно-правові договори. Водночас адміністративний договір – це один з договорів, за допомогою яких державна адміністрація здійснює управлінські функції [6, с. 142].

Основоположене значення для доктринального аналізу адміністративного договору має з'ясування його співвідношення з нормативними актами у сфері публічного адміністрування. Можна погодитися і з тим, що розмежування правових договорів передусім здійснюється у площині «публічно-правовий та приватно-правовий договір» [7, с. 356], а за своєю організаційно-правовою природою вони виступають і як координаційна форма публічного адміністрування, і як акти нормотворчості. Разом з тим позитивно про адміністративний договір потрібно вести мову в тих випадках, коли: він спрямований на реалізацію норм адміністративного права та відповідно виникнення (зміну, припинення) адміністративно-правових відносин; закріплені в ньому зобов'язання чи розпорядження, які реалізуються в його межах, мають адміністративно-правовий характер [8, с. 311].

Нормативність адміністративних договорів пояснюється їх публічно-правовою природою та його функціями. На відміну від договорів у сфері приватно-правових відносин, тут завжди діє суб'єкт наділений державно-владною правосуб'єктністю, який реалізує в рамках своєї компетенції функції публічного адміністрування. Отже, в адміністративному договорі в тій або іншій мірі виражається воля держави.

Договірні відносини в сфері цивільних правовідносин базуються на основі рівності сторін. А природа публічного адміністрування передбачає імперативність. У цій сфері завжди є суб'єкт наділений державно-владними повноваженнями і він є однією із сторін публічно-правових відносин, що свідчить про правову нерівність їх учасників. Якщо виходити з цих позицій і загальновизнаних раніше положень науки адміністративного права, сам термін «адміністративний договір» видається суперечним правовій логіці [3, с. 217].

Однак, слід погодитися з твердженням В.Б. Авер'янова, що в межах загальнометодологічних основ публічно-управлінських досліджень надзвичайно актуальним і практично важливим є подальше вивчення діалектичних суперечностей в державному управлінні. Саме аналіз суперечностей, спрямований на виявлен-

ня суттєвих ознак досліджуваного об'єкта, зовнішньої та внутрішньої обумовленості його розвитку, методів і способів вирішення нагальних проблем, є вкрай необхідним у даний час. При цьому розроблення проблеми правових форм діяльності та нових підходів заохочується наукою і практикою, а також логікою державно-правової реформи [9, с. 33].

У п. 16 ст. 4 Кодексу адміністративного судочинства України адміністративний договір визначається як спільний правовий акт суб'єктів владних повноважень або правовий акт за участю суб'єкта владних повноважень та іншої особи, що ґрунтується на їх волеузгодженні, має форму договору, угоди, протоколу, меморандуму тощо, визначає взаємні права та обов'язки його учасників у публічно-правовій сфері і укладається на підставі закону:

- а) для розмежування компетенції чи визначення порядку взаємодії між суб'єктами владних повноважень;
- б) для регулювання публічно-владних управлінських функцій;
- в) для перерозподілу або об'єднання бюджетних коштів у випадках, визначених законом;
- г) замість видання індивідуального акта;
- д) для врегулювання питань надання адміністративних послуг.

Ознаками адміністративного договору є:

- а) він не є конфіденційним;
- б) він може стати підставою для прийняття управлінських актів;
- в) він застосовується в процесі публічного адміністрування, в процесі реалізації владних повноважень суб'єктами публічного адміністрування. Обов'язковою стороною адміністративного договору є державний орган, посадова особа або суб'єкт з делегованими владними повноваженнями;
- г) як правило адміністративний договір визначається нормами адміністративного права;
- в) він є договором організаційного характеру, як і діяльність суб'єктів публічного адміністрування;
- д) він укладається задля реалізації публічних інтересів;

є) не можна змінити чи відмовитись від договору в односторонньому порядку;

ж) можливе притягнення до адміністративної відповідальності учасників договору у разі порушення його умов з урахуванням особливостей застосування адміністративних стягнень до юридичних осіб;

з) до нього не застосовуються норми про форс-мажор, що звільняє від відповідальності за невиконання зобов'язань.

Важливо, щоб адміністративні договори регулювали суспільні відносини, які входять до предмета адміністративного права. Для більш точного розуміння адміністративних договорів важливе значення має їх порівняння з цивільними договорами, оскільки між цивільно-правовими і адміністративно-правовими зв'язками є відносини змішаного типу, у яких у тій чи іншій мірі поєднуються ознаки влади та підпорядкування і ознаки рівності сторін. Наприклад, цивільно-правовий договір перевезення пасажирів передбачає право та обов'язок перевізчика, а також право і обов'язки пасажирів. Він також пов'язаний з правом компетентного органу (посадової особи) в адміністративному порядку накладати адміністративні стягнення за порушення правил користування транспортними засобами відповідно до статей Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Договір завжди носить підзаконний характер, спрямований на регулювання і вирішення конкретних завдань у сфері адміністративно-правового регулювання. Тобто на досягнення суспільно значущих результатів на основі добровільності та взаємної волі сторін, одна з яких обов'язково має бути наділена владними повноваженнями [10, с. 47].

В умовах ведення російсько-української війни досить актуальним стає питання щодо проходження військової служби за контрактом. Законом України «Про військовий обов'язок і військову службу» від 25.03.1992 року визначено умови укладання контракту про проходження військової служби, порядок прийняття на військову службу за контрактом, випробовування про прийняття на військову службу за контрактом та інше [11].

У відповідності до Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних силах України, затвердженого Указом Президента України від 10.12.2008 №1153/2008 (далі – Положення) врегульовані суспільні відносини щодо порядку проходження військової служби за контрактом; види контрактів (п. 15 Положення визначено, що контрактом є письмова угода, що укладається між громадянином і державою від імені якої виступає Міністерство оборони України, для встановлення правових відносин між сторонами під час проходження військової служби) [12]; права посадових осіб на укладання контрактів (п. 19 Положення визначено, що право на укладання від імені Міністерства оборони України контракту про проходження військової служби надається: 1) Міністру оборони України; 2) військовим посадовим особам) [12]; строки, на які укладаються контракти; порядок укладання контрактів; продовження строку контракту; припинення (розірвання) контракту; особливості укладання контракту та інше. Додатком 1 до Положення затверджена форма Контракту про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України на посадах осіб складу; додатком 2 до Положення затверджена форма Контракту про проходження військової служби (навчання) у Збройних Силах України курсантів вищого військового навчального закладу, військового навчального підрозділу закладу освіти, додатком 3 до Положення затверджена форма додатку до Контракту про проходження військової служби [12].

Отже, контракт про проходження військової служби у Збройних силах України є угодою, яку можна віднести до адміністративного договору за ознаками:

1) конфіденційності – укладається з громадянином особисто;

2) однієї зі сторін є держава від імені якої виступає Міністерство оборони України в особі Міністра оборони України або певної військової посадової особи;

3) порядок укладання контракту врегульований нормами адміністративного права;

4) мета укладання – встановлення правових відносин між сторонами під час проходження

військової служби, тобто реалізує заходи публічного інтересу;

5) підписання контракту є підставою для прийняття громадянина на військову службу – прийняття управлінського рішення;

6) форми контракту, строки, на які укладаються контракти, порядок укладання контрактів, продовження строку контракту, припинення (розірвання) контракту є нормативно визначеними.

Разом з тим, нормативно неврегульований порядок щодо внесення змін і доповнень до контракту, як зі сторони громадянина, так і зі сторони держави. Не зазначені умови зупинення дії контракту на певний термін або визнання його недійсним. На наш погляд, це є окремими особливостями адміністративного договору, які потребують подальшого дослідження та впровадження.

В основу класифікації адміністративних договорів слід покласти такі критерії:

а) предмет регулювання (договори, які забезпечують державні потреби, контракти, фінансові та податкові угоди, тарифні угоди, договори про взаємодію та співробітництво, інвестиційні угоди, договори про надання деяких послуг приватним особам);

б) юридичний зміст (нормативні, індивідуальні, змішані договори);

в) функції публічного адміністрування (планові, прогностичні, організаційно-методичні, кадрові, інформаційні, фінансові, контрольні, облікові, матеріально-технічні договори);

г) суб'єкти правовідносин (договори між юридичними особами, між юридичними та фізичними особами);

д) правосуб'єктність учасників правовідносин (договори між суб'єктами рівноправними і між суб'єктами нерівноправними);

є) процедура прийняття договору (договори, які реєструються в Міністерстві юстиції України, в центральних органах виконавчої влади, в місцевих державних адміністраціях або в органах місцевого самоврядування та які не потребують реєстрації);

ж) термін дії договору (безстрокові, строкові, тимчасові договори);

з) масштаб дії договору (державні, регіональні, місцеві договори);

і) кількість учасників договору (двосторонні, багатосторонні договори);

й) зовнішнє оформлення договору (прості, складні договори);

к) спрямованість правових зв'язків суб'єктів договору (внутрішні, зовнішні договори).

Зазначені характеристики адміністративних договорів вказують, що сьогодні є необхідність подальшого наукового аналізу змісту, правового визначення та процесуальної регламентації їх використання у сфері публічного адміністрування.

Висновки. Адміністративний договір у системі правових зв'язків займає проміжне місце між адміністративним актом і договором приватноправового характеру. Особливість адміністративного договору полягає в тому, що його предмет та складові змісту нормативно врегульовані.

Основою становлення договірного регулювання в адміністративних відносинах є забезпечення принципу верховенства права та законності в діяльності управлінських структур; захисту прав та свобод людини і громадянина; децентралізації публічного адміністрування та зростання ролі місцевого самоврядування; переходу від жорстких методів управління до демократичних способів публічного адміністрування.

Об'єктивною необхідністю для подальшого розвитку договірного регулювання публічно-правових відносин залишається удосконалення їх правових форм і, в першу чергу, адміністративно-правових заборон. До перспективних напрямів розширення змісту складових адміністративного договору слід віднести правове врегулювання внесення змін, доповнень, зупинення його дії та визнання недійсним.

Література

1. Пасенюк О. Реформування адміністративного права – важливий напрям правової політики. *Право України*. 1998. № 7. С. 3-6.
2. Селіванов А.О. Адміністративний процес в Україні: реальність і перспективи розвитку правових доктрин: наук. видання. Київ: Вид. Дім

«Ін Юре», 2000. 68 с.

3. Колпаков В.К. Адміністративне право України: підручник. Київ: Юрінком Інтер, 1999. 736 с.

4. Битяк Ю., Константи́й О. Правова природа адміністративних договорів. *Вісник Академії правових наук України*. 2001. № 3. С. 101-109.

5. Адміністративні послуги: навч. посіб. / МВС України, Луган. держ. ун-т внутр. справ ім. Е.О. Дідоренка. Луганськ: РВВ ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка, 2010. 176 с.

6. Адміністративне право України: підруч. для юрид. вузів і фак. / Ю. Битяк, В. Богуцький, В. Гаращук та ін.; за ред. Ю.П. Битяка. Харків: Право, 2000. 520 с.

7. Адміністративне право України / П. Діхтієвський, Ю. Ващенко, Н. Задирака, В. Пашинський, В. Кли́нчук та ін.; за заг. ред. П. Діхтієвського. Київ: Вид-во «Людмила», 2023. 772 с.

8. Адміністративне право та адміністративний процес в умовах воєнного стану в Україні: навч. посіб.: у 2-х томах. Том 1. Загальне адміністративне право. Особливе адміністративне право / В. Галунько, П. Діхтієвський, О. Гулак та ін.; за заг. ред. В. Галунька, В. Фелика. Одеса: Юридика, 2024. 622 с.

9. Олейников С. Методологічні основи дослідження правових форм діяльності держави. *Вісник Академії правових наук України*. 1999. № 3. С. 25-33.

10. Boiko O.M. Administrative contract: analysis of scientific approaches to understanding the category. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2020. № 5(2). P. 42–48. URL: <https://journal-vjhr.sk/wp-content/uploads/2021/11/VJHR-521-Last.pdf> (дата звернення: 03.03.2026).

11. Про військовий обов'язок і військову службу: Закон України від 25 берез. 1992 р. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (дата звернення: 03.03.2026).

12. Про Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних силах України: Указ Президента України від 10 груд. 2008 р. № 1153/2008. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153/2008#Text> (дата звернення: 03.03.2026).

References

1. Paseniuk O. Reformuvannia administratyvnoho prava – vazhlyvyi napriam

pravovoi polityky. *Pravo Ukrainy*. 1998. № 7. S. 3-6.

2. Selivanov A.O. Administratyvnyi protses v Ukraini: realnist i perspektyvy rozvytku pravovykh doktryn: nauk. vydannia. Kyiv: Vydavnychi Dim «In Yure», 2000. 68 s.

3. Kolpakov V.K. Administratyvne pravo Ukrainy: pidruchnyk. Kyiv: Yurinkom Inter, 1999. 736 s.

4. Bytiak Yu., Konstantyi O. Pravova pryroda administratyvnykh dohovoriv. *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy*. 2001. № 3. S. 101-109.

5. Administratyvni posluhy: navch. posib. / MVS Ukrainy, Luhan. derzh. un-t vnutr. sprav im. E.O. Didorenka. Luhansk: RVV LDUVS im. E.O. Didorenka, 2010. 176 s.

6. Administratyvne pravo Ukrainy: pidruch. dlia yuryd. vuziv i fak. / Iu. Bytiak, V. Bohutskyi, V. Harashchuk ta in.; za red. Yu.P. Bytiaka. Kharkiv: Pravo, 2000. 520 s.

7. Administratyvne pravo Ukrainy / P. Dikhtievskiy, Yu. Vashchenko, N. Zadyraka, V. Pashynskiy, V. Klynchuk ta in.; za ah.red. P. Dikhtievskoho. Kyiv: Vydavnytstvo «Liudmyla», 2023. 772 s.

8. Administratyvne pravo ta administratyvnyi protses v umovakh voiennoho stanu v Ukraini: navch. posib.: u 2-kh tomakh. Tom 1. Zahalne administratyvne pravo. Osoblyve administratyvne pravo / V. Halunko, P. Dikhtievskiy, O. Hulak ta in.; za ah. red. V. Halunka, V. Felyka. Odessa: Iurydyka, 2024. 622 s.

9. Oleinykov S. Metodolohichni osnovy doslidzhennia pravovykh form diialnosti derzhavy. *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy*. 1999. № 3. S. 25-33.

10. Boiko O.M. Administrative contract: analysis of scientific approaches to understanding the category. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2020. № 5(2). P. 42–48. URL: <https://journal-vjhr.sk/wp-content/uploads/2021/11/VJHR-521-Last.pdf> (data zvernennia: 03.03.2026).

11. Pro viiskovyi oboviazok i viiskovu sluzhbu: Zakon Ukrainy vid 25 berezn. 1992 r. № 2232-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2232-12#Text> (data zvernennia: 03.03.2026).

12. Pro Polozhennia pro prokhodzhennia hromadianamy Ukrainy viiskovoi sluzhby u Zbroinykh sylakh Ukrainy: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 10 hrudn. 2008 r. № 1153/2008. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153/2008#Text> (data zvernennia: 03.03.2026).

Ivan Borodin, Mykhailo Prokhorenko, Nataliia Shapenko,

ADMINISTRATIVE CONTRACT: SUBJECT-MATTER AND LEGAL CHARACTERISTICS

Kyiv University of Intellectual Property and Law
210 Kharkivske shose St., Kyiv, 02121, Ukraine
Yevhenii Bereznyak Military Academy
81 Illienka St., 04050, Kyiv, Ukraine
State University "Kyiv Aviation Institute"
Liubomyra Huzara Avenue, 1, 03058, Kyiv, Ukraine
E-mails: bild123579@gmail.com, 7513947@stud.kai.edu.ua

Purpose: the study aims to research and analyze the content of the subject matter of an administrative contract, its features, and potential applications within the activities of administrative-legal entities in Ukraine, taking into account current regulatory acts. **Methods:** the methodological framework of this research comprises general scientific and specialized legal methods of cognition, including phenomenological, comparative-legal, sociological, logical, dialectical, formal-dogmatic, structural-functional, historical, and systemic-structural approaches. The application of these methods allowed for the analysis of various conceptual approaches to understanding the content and functional purpose of administrative contracts. **Results:** the study of administrative contract issues has enabled the substantiation of several conclusions, recommendations, and proposals. Specifically, the concept and content of the subject matter of an administrative contract have been specified; an analysis of particular features of the administrative contract has been conducted; criteria for the classification of administrative contracts have been proposed; the prospects for using administrative contracts have been substantiated; and ways for further improving the subject matter of the administrative contract have been identified. **Discussion:** the results of examining the practice of using administrative contracts indicate the need for further scientific analysis of their content, legal definition, and procedural regulation within the field of public administration. An objective necessity for the further development of contractual regulation in public-law relations remains the improvement of their legal forms-primarily administrative-law prohibitions. Promising areas for expanding the content of administrative contract components include the legal regulation of amendments, supplements, suspension of action, and invalidation. The researched scientific ideas can serve as a basis for improving the activities of the public administration and public management bodies as a whole.

Keywords: administrative contract; civil society; public management; public administration; regulatory act; military service.

Дата першого надходження статті до видання: 18.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 03.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 30.04.2026

© Бородин І.Л., Прохоренко М.М., Шапенко Н.В., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0